

§ 5.

Saafrømt den borteblevne var gift, skal hans Ægtefælle ikke være berettiget til at indgaa nyt Ægteskab, forinden der er forløbet 1 Aar fra det Tidspunkt, da hans Død anses som indtraadt efter Reglerne i § 3.

Skulde det, inden den borteblevnes Ægtefælle har indgaaet nyt Ægteskab, vise sig, at den borteblevne er i Live, kan Justitsministeren efter begges Begæring bestemme, at deres Ægteskab fornyes.

§ 6.

Saafrømt det maatte vise sig, at den borteblevne er i Live, skal han i 20 Aar fra det i § 3 omhandlede Tidspunkt være berettiget til at kræve sin Formue tilbage fra dem, til hvem den er udlagt.

§ 7.

Denne Lovs Regler finder Anvendelse i alle Tilfælde, hvor den paagældende har været om Bord i et Skib, der maa antages at være krigsforlist efter den 1. September 1939 og inden Udløbet af et Tidsrum af 6 Maaneder efter Afslutningen af den nuværende europæiske Krig. Justitsministeren fastsætter, hvornaar dette sidste Tidspunkt skal anses at foreligge. I Tilfælde, hvor den borteblevnes Formue allerede er behandlet efter Reglerne i Forordning af 11. September 1839, vil Behandlingen være at genoptage af vedkommende Skifteret.

§ 8.

Med de af Forholdets Natur følgende Lempelser finder denne Lovs Regler tilsvarende Anvendelse paa Passagerer i og Besætning paa Luftfartøjer, der er krigsforliste.

§ 9.

Denne Lov træder i Kraft straks.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Som det indirekte fremgaar af § 14 i Forordning af 11. September 1839 angaaende Behandlingen af en bortebleven Persons Formue kræver gældende dansk Ret et positivt Bevis for at anse en Person for død med de deraf flydende Retsvirkninger, navnlig med Hensyn til Arvingernes Erhvervelse af hans Efterladenskaber og den eventuelle Ægtefælles Adgang til Indgaaelse — som Enke eller Enkemand — af nyt Ægteskab.

Foreligger intet saadant Bevis, henvises Ægtefællen til ved Dom at søge Skilsmisse, naar tre Aar er forløbet siden sidste Efterretning om den savnede, jfr. § 57 i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, medens Arvingernes Stilling reguleres ved den nævnte Forord-

ning af 1839, hvorefter de ved formeligt Søgmaal mod den forsvundne Arvelader, jfr. Kapitel 42 i Lov om Rettens Pleje, først kan opnaa Indtægtsnydelse af og senere Ejendomsret over den borteblevnes Formue; dette bliver at iagttage, selvom „særdeles Omstændigheder ere tilstede, som opvække en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at en Person, der ei er at finde, er død, t. Ex. naar det Skib, hvormed han er afreist, beviislig er forgaaet, eller det har været saa længe borte, uden at Efterretning derom er hørt, at Assurancen ..... vilde kunne affordres Assurandeurerne“ — blot at Fristen for Arvingernes Indtægtserhvervelse bortfalder, og Fristen for deres Ejendoms erhvervelse ned sættes fra 20 til 3 Aar. Efter denne sidste